

katakomby

Sborový dopis vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Foto: Hana Gottwaldová ●

Září 2013

Netrápte se! Radost z Hospodina bude vaší záštitou.

Nehemjáš 8, 10

Milý čtenáři a milá čtenářko Sborového dopisu vršovického sboru,

pomaličku (ale také v některých situacích velmi rychle) se sžívám s vaším (nyní už smím hrdě a rád říkat naším) vršovickým sborem. Proto bych chtěl překročit žánr biblické úvahy a napsat vám spíše něco jako první „farářské střípky“ z mého zatím krátkého působení. Doufám, že mi odpustíte, když biblická úvaha v tomto zářijovém čísle bude trochu zkrácena. Když jsem si pročetl některá starší čísla Katakomb, tak jsem tu a tam takové střípky objevil. Chtěl bych na ně navázat a v každém dalším čísle bych vám chtěl povědět o tom, „s čím jsem se setkal“ nebo, „co mě zaujalo“. Doufám, že se mi podaří vytvořit takovou pravidelnou rubriku, která samozřejmě nenahradí biblické úvahy, ale spíše Katakomy obohatí o další typ příspěvku.

Chtěl bych na tomto místě poděkovat Jiřímu a Marii za všechno, co ve sboru za patnáct let vykonali. Doufám, že se mi podaří na jejich a vaši práci navázat a ještě k ní něco přidat, což se mi může podařit jen v případě pomoci od vás. Také bych chtěl poděkovat vám všem, kteří jste se podíleli na životě sboru ve „farářském mezidobí“. Když nyní od vás postupně přebírám některé aktivity a mluvím o tom s vámi, mám pocit, jako by Ortovi odešli před pár dny a ne před půl rokem. Upřímně mě to těší a ulehčuje mi to příchod do sboru.

Chtěl bych vás tímto svým prvním „střípkem“ vyzvat a poprosit o vaše nápady jakéhokoliv typu. Na různé nové aktivity, akce, úpravy sborových prostor atp. Domnívám se, že každé lidské společenství funguje dobře, když se na jeho chodu podílí co nejvíce lidí ideově i prakticky. Navíc si o sobě myslím, že jsem otevřený všemu možnému (a doufám, že si to o sobě budu ještě dlouho myslet), takže mě, prosím, neváhejte zapojit do vašich představ o fungování sboru.

Po nedělních bohoslužbách už jeden nápad eviduji. Nejedná se o program duchovní, ale sportovní. A protože římské přísloví říká: „Ve zdravém těle zdravý duch,“ není důvod se mu bránit. Nápad má už dokonce svůj pracovní název „Hnutí pro sport“ (pozor neplést s politickým subjektem). Vzhledem k tomu, že vrcholí fotbalová kvalifikace, náplň hnutí bude fotbalová. Neváhejte a hlase se!

Čas po bohoslužbách byl vůbec velice plodným. Bohoslužby navštívil čechoamerický pár z Floridy, který projevil zájem o kontakt. Ve čtvrtek 5. 9. s nimi mám schůzku. Sám jsem zvědav, co z ní všechno vyplyne.

Také bych vás chtěl krom jiných sborových aktivit pozvat na akci „Zažít město jinak ve Vršovících“, kterou jsme se rozhodli na srpnovém staršovstvu podpořit aktivní účastí. Akce se bude konat 21. 9. na různých místech. My se zapojíme do programu na Čechově náměstí (schody kostela Sv. Václava), který zaštiťují bratři a sestry z Římsko-katolické farnosti Vršovice. Zatím máme v plánu podpořit program pro děti a občerstvení. Budu rád, když nás na to bude co nejvíc.

Na závěr bych rád skončil přeci jen biblicky. Heslo na měsíc září podle Jednoty bratrské je z knihy Nehemjáš 8, 10: „*Netrapte se! Radost z Hospodina bude*

vaší záštitou.“ Tato slova říká kněz Ezdráš izraelskému lidu, který právě obnovuje smlouvu s Hospodinem po návratu z babylonského zajetí. Izrael se nachází v nové a těžké situaci. My jsme, myslím, jako sbor jen v situaci nové. Přesto i k nám jak do společenství, tak i do osobních životů zaznívá toto Ezdrášovo slovo. Přeji si, aby trápení, které nás čas od času postihne, bylo vždy překonáno onou radostí ze záštity, kterou nám Hospodin nabízí. **Matěj Opočenský**

Zápis ze schůze staršovstva dne 16. 5. 2013

SBÍRKA NA MARTU

Diakonie ČCE vypsal sbírku na léčbu popálené ukrajinské holčičky Marty. Podrobnosti jsou zde: <http://goo.gl/7MCLu5> Rozhodli jsme se, že na daný účel vy-píšeme na září archovou sbírku. V říjnu až prosinci pak poběží sbírka na Diakonii ČCE - Středisko pro zrakově postižené.

15. 9. BOHOSLUŽBY S VP

VP bude vysluhovat Pavel Kalus. Po bohoslužbách mu poděkujeme za adminis-trování a předáme dar.

21. 9. ZAŽÍT MĚSTO JINAK (<http://goo.gl/9CmUZU>)

Připojíme se k programu, který organizuje pastorační asistent od Sv. Václava. Matěj Opočenský s Ondřejem Radou připravují program pro děti. Byli jsme po-žádáni o pomoc s obcerstvením, podrobnosti budou v ohláškách.

26. - 30. 9. NÁVŠTĚVA Z BIELEFELDU

Organizuje klimentský sbor. Za nás s nimi komunikuje Richard Šípek. V pátek půjde návštěvu přivítat na nádraží, sobotní program upřesníme (pravděpodob-ně vyjízdka parníkem + diskuse u Klimenta). V neděli přijdou Godejohannovi na bohoslužby. Ve 14:30 bude setkání s hosty v ateliéru rodiny Radových.

5. nebo 12. 10. SBOROVÁ VODA

19. 10. BIBLICKÉ SOUSTŘEDĚNÍ

20. 10. BOHOSLUŽBY S VP (Po bohoslužbách vzpomínka na br. Havlíka)

3. 11. RODINNÁ NEDĚLE (Po bohoslužbách společný oběd)

1. 12. BOHOSLUŽBY SE KŘTEM JONÁŠE KUTY

Zpráva ze studií v Marburku – část druhá

Život církve

Bohoslužby navštěvuji v Marburku většinou v univerzitním kostele hned vedle fakulty, popř. ještě ve středu večer malé bohoslužby evangelického studentského sboru. Bohoslužby jsou vždy pěkně a pečlivě připravené, farář či farářka se mile usmívají, ale atmosféra se mi zdá trochu neosobní a kázání sice nejsou špatná, ale většinou velmi předvídatelná a na můj vkus málo biblická.

Ještě lépe jsem mohl nahlédnout do života církve na své měsíční praxi v sousedním Giessenu, kterou jsem absolvoval jako součást svého stipendijního pobytu, který mi zajišťuje hessenská evangelická církev. Praxi jsem absolvoval u paní farářky Kalbhennové. V podstatě vše probíhalo tak, že jsem ji doprovázel jejím pracovním dnem.

Fungování sboru v Giessenu se nedá srovnávat s ničím, co jsem kdy zažil v naší církvi. Teprve tady jsem pochopil pravý význam pojmu lidová církev. Sbor měl kolem tří tisíc členů, dva faráře, sborovou sekretářku, na plný úvazek také náboženskou pedagožku a domovníka, který měl na starost provoz kostela i sborového domu. K tomu je ještě třeba připočítat personál dvou školek, které zde evangelický sbor zřizuje. Na bohoslužbách je přítom nižší účast než třeba ve Vršovicích, tedy asi 30 – 40 lidí. Ve sboru neprobíhala žádná pravidelná biblická setkání, která by farářka organizovala. K ručním pracím se scházely seniorky a pravidelně se pod záštitou sboru setkával také dechový orchestr. Z pravidelných setkání členů sboru, jak je známe my, zde byla v podstatě pouze konfirmační příprava. Dohromady šlo o čtyřicet konfirmandů a konfirmandek ve věku od dvanácti a třinácti let. Mnoho z nich však bylo až v rámci konfirmačního cvičení poprvé v životě přítomno na bohoslužbách.

Tato situace znamená také zřetelně odlišnou pracovní náplň pro farářku. Spoustu času tráví spíše „manažerskou činností“. Spoustu času zabraly pracovní schůzky ve školkách, organizační setkání se sekretářkou, pedagožkou nebo druhým farářem a narozeninové návštěvy. Ty probíhají ovšem vzhledem k počtu členů sboru jen u lidí nad 80 let, při jejich kulatých narozeninách (80, 85, 90 atd.) a v naprosté většině případů je potkává farářka poprvé v životě. Kromě toho také farářka pravidelně vyučovala náboženství na místní základní škole. V Německu je na základní škole náboženství povinné volitelným předmětem, místo kterého si lze vybrat etiku.

Během posledního týdne praxe jsem absolvoval asi pět pohřbů. Církevní pohřeb sice již dávno není ani v Německu samozřejmostí, ale stále je to asi nejčastější událost, kdy se lidé „zvenčí“ nebo nepříliš aktivní členstvo (tedy drtivá většina) dostává do kontaktu s církví.

Osobně jsem si asi nejvíce užíval návštěvy školek. Netušil jsem, že místo, kde jsem byl naposledy ve svých pěti letech, znovu navštívím z pozice studenta teologie.

Lidová církev má své dvě tváře. Tou první je pevné místo církve ve společnosti. Společnost s církví počítá a církev se tu snaží být pro společnost. O tom svědčí také to, že giessenský sbor ve své oblasti obstarával polovinu školek. Na druhou stranu je čím dál zřejmější, že společnost je také v přístupu k náboženství čím dál pestřejší a individuálnější. Struktury, které tradičně propojují církev, se proměňují a jsou čím dál méně stabilní. Před německou církev to pak staví celou řadu otázek. Druhou tváří je pak vnitřní život církve. Je jasné, že mou zkušenost z Giessenu nelze paualizovat na celou pestrou Spolkovou republiku Německo, avšak aktivní sborové společenství křesťanů, které se v neposlední řadě schází také nad biblickým svědectvím, je něco, co mi v Giessenu opravdu scházelo. S paní farářkou jsme o mých rozdílných zkušenostech německého a českého evangelického sborového života vedli u každého nového případu v podstatě stále ten stejný rozhovor.

Čas mého návratu se blíží, a když se ohlížím zpět a rekapituluji si nové zážitky, zkušenosti, kontakty a horizonty, které se mi otevřely, přemýšlím, jestli jsem vůbec ještě ten stejný člověk, který vystupoval na začátku září v Marburku na nádraží z vlaku. Spoustu jsem se toho naučil a prožil jsem tu spoustu pěkných i těžkých chvil. A jak jsem s vrcholícím semestrem už hlavou napůl v Praze, uvědomuji si, na co všechno se v Praze těším a co všechno z Marburku mi bude scházet. Na co se těším? Rozhodně na živé společenství vršovického sboru a biblická setkání vršovické mládeže. A co mi bude scházet? Kromě německých kamarádů třeba město, které se dá přejít z jedné strany na druhou za hodinu pěšky, ale na každém rohu zde člověk potká odkaz na nějakého velikána evropské vědy. Výhled z knihovny na zalesněné kopce, lahvové pivo u řeky před menzou, tučné stipendium od německé církve a především pekařky, které člověku pokaždé popřejí pěkný den. **Jakub Ort**

Sborová dovolená v Perninku – čtvrtý ročník

Sedím u počítače, už je září a venku už je takhle večer pěkná zima a ani přes den už se rtuť teploměru nijak zvlášť vysoko nevyšplhá, navíc sluníčko by poslední dny dost pohledal, takže vybavit si v hlavě ještě vzpomínky na sborovou dovolenou v Perninku je dosti obtížné. Letos to totiž s počasím v Perninku opravdu vyšlo, nepršelo ani na opékání buřtů, na čemž je vidět, že byl letošní ročník opravdu výjimečný. Výjimečný byl i tím, že nám letos poprvé na sborové dovolené chyběl farář s paní farářovou (budiž jim v Uhríněvsi přáno), což chca nechca bylo prostě celkem znát. Nakonec jsme si ale nějak poradili i bez nich (děkujeme Vokatým za večerní čtení, rodině Freitas za dovoz zpěvníků a všem, kteří hráli na kytaru Martina Ambrože, který tou dobou už většinou spal). Navíc nás na pár dní přijel navštívit i Matěj Opočenský (toho času navržený

staršovstvem, leč ještě oficiálně nezvolený, takže kdo chtěl, měl možnost si ho tu pořádně zblízka prohlédnout nebo si s ním dokonce i popovídat).

A hity letošního léta? Tak děti trávily letos opravdu hodně času v lese hned za plotem. Postaral se o to malinkatý rybníček s několika pstruhy (nebo siveny?), malý potůček a taky Tomáš Lebduška, který všechny úplně zblblnul do výstavby nové studánky. Děti to vzaly za své a všechny, co tam byly, nosily shora ke studánce kameny a kamínky podle toho, co kdo unesl, nedbaje všeho lesního hmyzu, který je chudáky hryzal o sto šest. Vypadali jako malí mravenečci v čele s obrovským mravencem o rozměrech kováře Lebdušky. A když byla studánka hotová, doplnili toto vodní dílo Radovi ještě malinkým vodním mlýnkem umístěným v potůčku o kousek níž.

Čas v lese trávily děti dokonce i v noci, když pro ně akční rodičové vymysleli noční bojovku – jednou večer šli ti velcí a druhý den ti velcí zase doprovázeli na menší bojovce ty malé. Měla to být bojovka při svíčkách nebýt pána z vedlejší chaty, který nelenil a běhal od svíčky ke svíčke a všechny zažehnuté zase zhášel ze strachu ze zapálení lesa. Vše zachránily svítící neonové tyčky, které odkudsi pohotově vytáhla Zuzka Freitas. Nebyla to sice taková romantika, ale moderní doba a vztekli sousedi si žádají své.

V oblasti módy a módních doplňků letos vynikal indiánský styl a to nejen mezi dětmi, ale i mezi některými dospělými. Ženy a dívky si splétaly vlasy do dvou copů a všichni (nebo alespoň leckterí) se zdobili holubími pery, členkami, korálky a indiánskými halenami.

A co bylo trendy v oblasti výletů? Možná Horní Blatná a Vlčí jámy – skalní útvary a soutěsky, ve kterých občas i v létě ještě možno zahlédnout sníh. Nebo výlet na kolech přes tradiční průjezdní bod: zaniklou vesnici Rýžovna, kde kro-

mě krásného výhledu na obrovskou krušnohorskou pláň bylo možno poobědvat v místní restauraci nabízející výborný hovězí vývar – alespoň dle hodnocení malého Hynka Lebdušky („Mami, musíme tomu číšníkovi říct, že ta polívka byla opravdu výborná!“) - a také výrobky z kravského a koziho mléka.

Jinak pro každého bylo hitem asi něco jiného. My jsme si letos užili výlet do Ostrova s Radíky a procházku po místní zámecké zahradě. A pak jsme si moc užili výlet na Boží Dar. Na doporučení rodiny Radových, Freitas a dalších jsme se zastavili v restauraci Sv. Huberta a nechali se bavit místním číšníkem. Jednoduše, kdo se mu před restaurací připlétl do cesty, ten nikdy neodešel bez objednávky, protože: „No tak se pojdte, paní, podívat na ten náš salátový bar! Máme výbornou strouhanou mrkev! Doma byste se s tím strouhala a tady to máte rovnou!“ A tak dál a tak podobně. Několika mladým paním, co jen tak posedávaly před vedlejším domem, prodal alespoň pivo, podlehla i skupinka mladých výletníků, co jen tak zběžně venku studovala menu (v zápětí si už všichni vevnitř pochutnávali na dobrém obědě), na salátový bar a kofolu utáhl dokonce i dva cyklisty, kteří už z Božího Daru chtěli odjet a jeho se jenom zeptali na cestu. A když se nám podařilo ze spárů tohoto restauračního čaroděje vysvobodit, zašli jsme ještě do místního zábavního parku na sjezd na obrovských tříkolkách, abychom zjistili, že kromě nich tu mají ještě spoustu dalších prima atrakcí – potůček se všemožnými stavidly, kde se (nejen) děti opravdu vyblbly, kuželky, různé opičí dráhy, dřevěné luky s terčem, bludiště. No, nakonec jsme tu příjemně strávili celé odpoledne.

A ještě něčím byl letošní ročník výjimečný. Oproti jiným rokům se letos rodině Šípkových snad poprvé žádným zásadním způsobem neporouchalo auto, k čemuž jim ze srdce gratulujeme a doufáme, že budou mít odvalu se do Perninku vydat opět i příští rok. A věříme, že nebudou sami.

Kristýna Ambrožová

Praha v Bielefeldu, Bielefeld v Praze – část první

*Už dvě desetiletí se doma díváme na plakát k pražské výstavě fotografií Jana Šplíchala s názvem Projekt Pelusa. Měla tehdy podtitul Uchránit stvoření Boží a přibližovala pomoc sociálně slabým dětem, kterou v Chile organizovali a nadále a dosud podporují evangelíci ze sboru Bodelschwingh-Gemeinde ze severoněmeckého města Bielefeld, jinak také dlouholetí přátelé vršovického (a klimentského) sboru. Právě ty nám plakát připomíná. Před jejich letošní podzimní návštěvou Prahy jsem hovořil s jedním z nich, s **Gerdem Godejohannem**. O délce vzájemných kontaktů, o jejich tamním společenství, ale hlavně o oltářních obrazech Miroslava Rady, které jsou umístěny v tamních dvou kostelech.*

Komu patří jméno v názvu vašeho sboru?

Friedrich von Bodelschwingh byl kazatel, který v devatenáctém století založil – tehdy na okraji Bielefeldu – sociální zařízení Bethel. Dnes je komplex budov, největší zařízení svého druhu v rámci německé Diakonie, už dávno uvnitř města. Náš sbor po nutné fúzi patří ale několik let do farnosti nesoucí ještě jiné jméno, a sice teologa Dietricha Bonhoeffera. Nadále se však scházíme o nedělních odděleně, ve svém – my v modlitebně Bodelschwinghkirche, oni v kostele Matthäuskirche.

A který kostel je vlastně starší?

Ten náš. Byl otevřen v roce 1952. Původně to byl sborový dům postavený pro odlehlou část farnosti Krista Spasitele. Kostel Matthäuskirche byl postaven v roce 1961 už přímo pro další sbor, který se osamostatnil od farnosti Krista Spasitele. Nyní jsou oba naše sbory spojeny, ale doufáme, že naše modlitebna bude ještě dlouho stát. Těsně před spojením byla důkladně opravena, nově izolovány základové zdi, pořízena nová okna... Je pochopitelné, že společenství je ukotveno ve svém zázemí, kde se schází a chce scházet.

Oba prostory ovšem spojuje už víc než dvacet let dílo českého výtvarníka, člena vršovického sboru. Který z obrazů Miroslava Rady je v Bielefeldu déle?

Ten v Bodelschwinghově sboru. Dílo objevil náš přítel Franz Klement, když byl v Praze v ateliéru Mirka Rady. Přišel pak za námi a říkal: „To je obraz...!! To musíte vidět! Dovedu si představit, že by se hodil k vám do sboru...!“ . Náš farář Clark Seha jel ještě v témže roce s Franzem do Prahy a byl úplně stejně nadšený. Přivezl fotografii obrazu, který tehdy nebyl ještě zcela hotov. Ukázal ji ve sboru. Reakce byla poměrně rozdílná: někteří lidé říkali, že je to báječný obraz, jiní byli názoru, že se do kostela nehodí, že to není nic pro nás. Museli jsme si ten obraz jet podrobně

prohlédnout. Někteří členové staršovstva se proto v roce 1989 vypravili autobusem do Prahy. Ani tehdy jsme nedošli k úplné shodě, ale většina byla pro koupi.

Takže to nebyl obraz, který by vznikl pro chrámový prostor nebo přímo pro váš sbor.

Ne, byl to obraz, o němž Mirek říkal, že ho prostě musel namalovat, a to bez dalšího určení či záměru. Má název *Poslední večeře*.

Typ umění, které nese teologické myšlenky...

Ano. A pro nás je navíc důležité, že na obraze jsou nejen tehdejší Ježíšovi učedníci, ale i někteří konkrétní členové našeho milého partnerského vršovického sboru. Trochu problematičtěji byly přijímány kypré ženské figury, ale to se časem srovnalo. V modlitebně jsou rovněž fotografie Jana Šplíchala. Zachycují především starozákonní témata a byly přijaty bez problémů.

Chtěl autor vidět prostor, než souhlasil s prodejem?

Mirek náš kostel znal. Zažili jsme velmi napínavý týden před instalací obrazu. Kapli jsme museli renovovat. Po dvou dnech řekl Mirek: to nedokážete, přijedu ještě jednou... Ale zvládli jsme to. Do nedělní slavnosti bylo vše hotové – elektrická instalace, vymalování i nové osvětlení.

Co bylo původně na zdi za oltářem?

Kříž. Nyní stojí uprostřed prostoru pod kruchtou, vlastně při vstupu do modlitebny. Je doplněn kovovými hřeby jako připomínka toho, že na něm někdo byl přibit. Kříž byl i v Matthäuskirche, ale po instalaci obrazů už nebyl použit.

Petr Veber

Milé maminky, děti a milí tatínkové,

foto Martina Míková

chtěla bych vám trochu představit a přiblížit program biblické hodiny pro děti a setkávání maminek (tatínků) s dětmi. V loňském roce byla biblická hodina pro děti každý týden vedena mnou nebo Renatou Radovou. S dětmi jsme si povídaly o biblickém příběhu, který jsme doplnily písněmi i zajímavým programem. Děti například vyráběly nádherné zlaté truhličky nejen z krabiček od čaje, stavěly z hroznového vína a párátek výjev z příběhu o Nábotově vinici, vystřihávaly a zdobily královské koruny, pekly nekvašené chlebové placky nebo se učily, jak můžou pomoci lidem v bezvědomí... Nechyběly ani různé soutěže a kvízy.

Setkání maminek a nezřídka i tatínků s dětmi probíhalo také každý týden. S dětmi jsme si vyprávěly biblický příběh, který jsme často oživovaly. Vyráběly jsme Samsona i s jeho dlouhými vlasy, stavěly Goliáše z PET lahví a záhy ho jako David přemohly (papírovými koulemi), pekly jsme společně chléb či hádaly Šalomounovy hádanky.

Tak kdybyste se chtěli přijít podívat, určitě vás rádi uvidíme! Tento rok povede biblické hodiny pro děti v úterý a setkávání maminek (tatínků) s dětmi ve čtvrtek náš nový pan farář Matěj Opočenský.

Martina Míková

Milý sbore,

rozhodla jsem se, že něco málo napíši. Chtěla jsem vám všem moc poděkovat za podporu a modlitby, které jste nám věnovali v situaci pro nás dost náročné. Většina z vás ví, co se naší Magdalence koncem května přihodilo. Na skautské výpravě jí jiná holčička při vaření čaje vylila celý ešus horkého čaje na nohu. Záchranka ji převezla do Fakultní nemocnice Královské Vinohrady na popáleninovou kliniku a tam začala měsíční léčba. Nejdříve to vypadalo, že se vše zhojí samo, ale po 14 dnech se lékař rozhodl pro transplantaci. Magdalenka měla na třech místech hluboké rány, které nebylo možné řešit jinak. Bylo to náročné, strídali jsme se u Majdy každý den tak, aby tam vždy někdo až do večera s ní byl.

Po měsíci ji pustili domů a ještě jsme dojížděli každý druhý den na převaz. Postupně se vše přihojilo a teď už chodíme na kontroly jednou za měsíc. Madlenka to zvládla skvěle, běhá a funguje jako před úrazem. Je nutná ještě další péče o jizvy, ale to zatím zvládáme. Na oddělení byli všichni opravdu profesionální a milí.

Byla to těžká zkouška, ale i v tom průšvihy si říkám, že je to „jen noha“. Mohlo to být horší. Tak tedy, ještě jednou moc děkuji a vážím si společenství, které spolu vytváříme.

Lucie Kutová

Sestry a bratři,

na srpnové schůzi staršovstva jsme se mimo jiné dohodli, že chceme vypsát archovou sbírku, kterou se připojíme ke sbírce vypsané organizací Amiga a Diakonií ČCE na pomoc tříleté Martě, která (resp. její rodiče) v souvislosti se závažným úrazem a následným léčením upadla do neřešitelných dluhů.

Celý Martin příběh je podrobně popsán na webu časopisu Protestant (<http://protestant.evangnet.cz/cizincem-jsem-byl-aneb-adepti-cirkevniho-azylu>). O něco stručněji lze říci, že malá Marta spadla začátkem letošního dubna do nádoby s vařící vodou, což mělo za následek popáleniny na 45 % těla. Čtyři dny byla v kritickém stavu; celkem ležela na popáleninové klinice Vinohradské nemocnice dvanáct dní, čas do konce dubna pak strávila na běžném nemocničním oddělení. V současné době má velkou šanci na uzdravení, i když stav nejmíc zasažené kůže na zádech a ramenou, která ztvrdla, komplikuje nyní Martí pohyb. Má doporučen speciální masážní oděv, potřebuje masti, vše je drahé.

Masti a masážní oděv však nejsou všechno, co musí její matka Hana zaplatit. Hana je Ukrajinka, která se do Čech přistěhovala za svými rodiči v 16 letech. Stále má v ČR pouze přechodný pobyt, což znamená, že nemá (a tím ani Marta) obvyklé zdravotní pojištění. Jako cizinec si musí platit komerční připojištění, které pro dítě dělá 15.000 – 18.000 Kč za rok. Martě toto pojištění loni skončilo, a protože cizinci musí uvedenou částku zaplatit najednou, bylo třeba tuto sumu nejprve našetřit, takže Marta nebyla v okamžiku neštěstí pojištěná. Nevládní organizace Amiga a Diakonie ČCE poradily Haně zažádat pro Martu o udělení mezinárodní ochrany, což se stalo 22. dubna; od té doby je Marta jako žadatelka o azyl pojištěna. Za předchozí léčení však vystavila nemocnice fakturu na 196.000 Kč splatnou do 26. června. Finanční situace rodiny neumožňuje dluh splácet. Hrozí narůstající penále při nesplácení, exekuce a další postihy. Pro Hanu a jejího muže, kteří jsou psychicky a fyzicky vyčerpáni ze zranění malé Marty, nesplacitelný dluh představuje nepřekonatelnou překážku v dalším životě. Může ovlivnit i kvalitu zdravotní péče, která je potřeba na úplné uzdravení holčičky.

Dovolujeme si tedy obrátit vaši pozornost k této nanejvýš potřebné sbírce na léčení Marty a alespoň částečnou úhradu dluhu za léčení. Archová sbírka bude probíhat celý měsíc září.

Děkujeme.

Tomáš Hrubý

Recept

Jablkové řezy

Ingredience:

350g polohrubé mouky
250g mletého cukru
350g strouhaných jablek
100g másla
1 lžíce rumu
3 lžíce kakaa
2 celá vejce
1 prášek do pečiva
¼ l mléka
Kokos nebo ořechy na posypání

Poleva:

200g mletého cukru
100g másla
2 lžíce rumu
2 lžíce kakaa
1-2 lžíce horké vody

*Mícháme ve vodní lázni
tak dlouho až vznikne
hladká hmota.*

Mouku, prášek do pečiva, cukr, kakao dáme do mísy. Přidáme rozpustěné máslo, vejce, mléko, rum a oloupané, nastrouhané jablka a zamícháme. Těsto nalejeme na vymazaný a moukou vysypaný plech.

Na vychladlé řezy nalejeme ještě teplou polevu a posypeme kokosem nebo ořechy.

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
www.satellite1-416.com nebo www.zpravdy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320, e-mail: vrsovice@evangnet.cz,
<http://vrsovice.evangnet.cz>; <http://www.facebook.com/cce.vrsovice>
Č.ú.: Česká spořitelna 280963329/0800, variabilní symbol: 10+osobní číslo
Návrh obálky: Ondřej Rada, Tomáš Vokatý; Odpovědný redaktor: Tomáš Hrubý;
Náklady na jeden výtisk: 11,50 Kč